

Arrest

nr. 181 073 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 6 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn.

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 augustus 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij tekent op 9 september 2015 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna: de Raad). Bij arrest van 5 januari 2016 met nummer 159 520 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 14 maart 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn.

Op 13 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 september 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/03/2016 werd ingediend door:

Naam: R.(...) K.(...)

Nationaliteit: India

Geboortedatum: 10.07.1945

Geboorteplaats: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ‘ Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn , alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene deed reeds eerder een aanvraag tot verblijf, deze werd echter afgewezen omdat de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond, daar is heden aan tegemoetgekomen door voorlegging van de DNA-test.

Verder, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn werden naar aanleiding van deze aanvraag geen documenten voorgelegd. Vandaar dat we aangewezen zijn op de documenten die in het kader van de vorige aanvraag werden voorgelegd. Ter staving van het onvermogen van betrokkene werd kennelijk de overlijdensakte van haar echtgenoot voorgelegd alsook twee getuigenissen, eentje van de ‘Sarpanch’ van het dorpje Mohem en een verklaring van een zekere M.(...) S.(...). De Sarpanch getuigt dat er drie kinderen van betrokkene in Europa wonen, dat er niemand is in Indië die voor haar kan zorgen, dat zij geen eigendom heeft, noch enige inkomen zoals pensioen en dat ze afhankelijk is van haar zoons. De tweede persoon getuigt dat hij bevriend is met de referentiepersoon en dat deze geen familie meer heeft in Indië, dat elke keer hij naar Indië kwam hij geld gaf aan deze derde om aan zijn moeder te geven voor zover dit nodig was en hij dit dan ook heeft gedaan. Verder werd er ook nog een ocmw-attest van niet steunverlening voorgelegd. Vooreerst dient bij de verklaringen door derden te worden opgemerkt, dat het slechts verklaringen op eer zijn. Zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan het gesolliciteerd karakter ervan niet worden uitgesloten. Nergens uit de verklaringen blijkt dat de ‘Sarpanch’ daadwerkelijk onderzoek heeft verricht naar de financiële situatie van betrokkene, dat hij bvb de eigendomsregisters heeft geraadpleegd om te verifiëren of zij geen eigendom heeft, noch enig contact genomen heeft met enige instantie om na te gaan of zij nog enig inkomen heeft. De getuigenis van de derde ivm het ter beschikking stellen van geld aan betrokkene is ongeloofwaardig. Het houdt geen steek dat de referentiepersoon het geld aan een derde zou hebben gegeven tijdens bezoeken in Indië, die het dan moest doorgeven aan betrokkene, terwijl de referentiepersoon dat evengoed zelf rechtstreeks aan betrokkene had kunnen geven. Enig ander bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene vanuit België, werd niet voorgelegd. Bij gebrek aan bewijsstukken die op objectieve wijze aantonen dat er wel degelijk materiële/financiële afhankelijkheid was van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Verder dient trouwens ook opgemerkt te worden dat aan de hand van de voorgelegde documenten die getuigen van het inkomen van de referentiepersoon niet kan worden vastgesteld of de referentiepersoon wel degelijk in staat is betrokkene ten laste te nemen. Hij legde daartoe bij de vorige aanvraag een Attest van het boekhoudkantoor D.(...) K.(...) G.(...) voor waaruit blijkt dat, overeenkomstig de boekhoudkundige gegevens betrokkene over de periode van 1/11/2014 (aanvang activiteit) tot 31/12/2014 een netto inkomen heeft van €3000, hetzij €1500 per maand. Deze bewijsdocumenten gaan te ver in de tijd terug om te kunnen vaststellen of de referentiepersoon heden nog steeds dezelfde

activiteit heeft met een gelijkaardig inkomen. Hierbij wordt geen voorwaarde toegevoegd aan art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Ondanks het feit dat de referentiepersoon niet het verblijfsrecht uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, is het redelijk dat voor zover iemand ten laste komt overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980, de dienst vreemdelingenzaken ook de voorgelegde bestaansmiddelen nader bekijkt en een inschatting maakt van de kans dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij gebrek aan voldoende recente informatie over het inkomen van de referentiepersoon kan deze inschatting echter niet gemaakt worden. Enkel het attest van het ocmw dat getuigt van niet-steunverlening biedt daartoe onvoldoende garanties, te meer daar het dateert van 22.01.2015 en het enkel getuigt van betrokkenes steun tot op heden, niet van de steun die de referentiepersoon tot op heden heeft ontvangen. Ook om die reden dient het verblijfsrecht geweigerd te worden.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is betrokkene ten laste te nemen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft haar hele leven in Indië gewoond, de afhankelijkheid van betrokkene tegenover haar gezinslid in België wordt betwist, vandaar dat redelijkerwijze kan gesteld worden dat zij kan terugkeren naar het land van herkomst/origine om haar leven daar terug op te pikken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij als ten laste kan worden beschouwd en er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

2.

Dat verzoekster evenwel opmerkt dat zij sedert haar aankomst in België inwoont bij haar Belgische zoon, de heer S.(...) S.(...). Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster en de Belgische

referentiepersoon minstens sedert augustus 2014 samenwonen te (...). Dat derhalve beiden minstens sedert 2014 samenwonen/staan ingeschreven op het zelfde adres. Dat derhalve verzoekster, gezien het inwonen bij haar Belgische zoon minstens sedert augustus 2014, als ten laste van de Belgische referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoekster in het verleden ten laste was (en nog steeds is) van de Belgische referentiepersoon. Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden. Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten. Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het rijksregister had kunnen vaststellen dat verzoekster sedert augustus 2014 te (...), inwoont bij haar Belgische zoon. Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd. Dat immers geenszins in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde wordt gesteld dat de onafhankelijkheidsrelatie reeds diende te bestaan tussen de referentiepersoon en verzoekster vóór de komst naar België. Dat verweerder zomaar voorwaarden toevoegt aan de wet. Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verder stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat verweerder stelt dat verzoekster onvoldoende en recente bewijsstukken heeft neergelegd aangaande de inkomsten ingevolge de zelfstandige activiteiten van haar zoon. Dat verzoekster in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

4.

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Vervolgens wordt uitvoerig uiteengezet waarom zij niet aan die voorwaarden voldoet.

Verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De wet bepaalt niet welke criteria dienen te worden gehanteerd om te beoordelen of een vreemdeling "ten laste" is. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Dit impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het Bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Voor zover verzoekster stelt dat nergens in de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er reeds een onafhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen haar en de referentiepersoon vóór de komst naar België, verwijst verwerende partij naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door het Hof van Justitie en merkt op dat het Hof heeft verduidelijkt in de arresten C-1/05 Jia van 9 januari 2007 en C-423/12 Reyes van 16 januari 2014, dat het familielid opdat zij ten laste zou zijn "het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid" van de Unieburger dient aan te tonen, waarbij de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat betrokkene verzoekt om hereniging met die Unieburger (arrest C-1/05 Jia § 37).

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met alle elementen die verzoekster in het kader van het "ten laste zijn" heeft voorgelegd en is het niet onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Waar verzoekster stelt dat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, merkt verwerende partij op dat de overlegde stukken niet voldoende recent waren om een inschatting te maken van het inkomen van de referentiepersoon.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het

grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste middel wordt uitsluitend ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het tweede middel, dat verder in dit arrest wordt behandeld, handelt zowel over de weigeringsbeslissing als over het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet, om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de

Unie, omdat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar zoon, en omdat de voorgelegde documenten niet recent genoeg zijn om te kunnen aantonen dat de referentiepersoon in staat is om de verzoekende partij ten laste te nemen. Gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is om de verzoekende partij ten laste te nemen, weigert de verwerende partij het verblijfsrecht aan de verzoekende partij.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht zal onderzocht worden in het kader van het artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 maart 2016 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie.

Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar zoon, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1*), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

De verzoekende partij betoogt dat zij sedert haar aankomst in België bij haar zoon inwoont en dat zij geregistreerd staan op hetzelfde adres. Aangezien zij sinds augustus 2014 inwoont bij haar zoon, de referentiepersoon, acht zij voldoende bewezen dat zij reeds in het verleden - voor de aanvraag - ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt verder dat nergens in de Vreemdelingenwet wordt vermeld dat zij reeds voor haar komst naar België ten laste diende te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt dan ook dat de verwerende partij zomaar voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet. Gelet op hetgeen voorafgaat is de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon.

In casu blijkt dat er bij de huidige aanvraag van 14 maart 2016 geen bewijsstukken zijn voorgelegd die aantonen dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste was van haar Nederlandse zoon. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij daarom naar stukken die voorgelegd werden bij de vorige aanvraag d.d. 6 februari 2015. Het gaat om een overlijdensakte van de echtgenoot van de verzoekende partij, om een ‘affidavit’ van de ‘Sarpanch’ van het dorpje Mohem te India en om een ‘declaration’ van M.S., die verklaart een vriend van de referentiepersoon te zijn. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt over deze stukken het volgende gemotiveerd: “*Ter staving van het onvermogen van betrokkene werd kennelijk de overlijdensakte van haar echtgenoot voorgelegd alsook twee getuigenissen, eentje van de ‘Sarpanch’ van het dorpje Mohem en een verklaring van een zekere M.(...) S.(...). De Sarpanch getuigt dat er drie kinderen van betrokkene in Europa wonen, dat er niemand is in Indië die voor haar kan zorgen, dat zij geen eigendom heeft, noch enige inkomen zoals pensioen en dat ze afhankelijk is van haar zoons. De tweede persoon getuigt dat hij bevriend is met de referentiepersoon en dat deze geen familie meer heeft in Indië, dat elke keer hij naar Indië kwam hij geld gaf aan deze derde om aan zijn moeder te geven voor zover dit nodig was en hij dit dan ook heeft gedaan. Verder werd er ook nog een ocmw-attest van niet*

steunverlening voorgelegd. Vooreerst dient bij de verklaringen door derden te worden opgemerkt, dat het slechts verklaringen op eer zijn. Zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan het gesolliciteerd karakter ervan niet worden uitgesloten. Nergens uit de verklaringen blijkt dat de 'Sarpanch' daadwerkelijk onderzoek heeft verricht naar de financiële situatie van betrokkene, dat hij bvb de eigendomsregisters heeft geraadpleegd om te verifiëren of zij geen eigendom heeft, noch enig contact genomen heeft met enige instantie om na te gaan of zij nog enig inkomen heeft. De getuigenis van de derde ivm het ter beschikking stellen van geld aan betrokkene is ongeloofwaardig. Het houdt geen steek dat de referentiepersoon het geld aan een derde zou hebben gegeven tijdens bezoeken in Indië, die het dan moest doorgeven aan betrokkene, terwijl de referentiepersoon dat evengoed zelf rechtstreeks aan betrokkene had kunnen geven. Enig ander bewijs van het overmaken van geld aan betrokkene vanuit België, werd niet voorgelegd. Bij gebrek aan bewijsstukken die op objectieve wijze aantonen dat er wel degelijk materiële/financiële afhankelijkheid was van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan." De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven niet betwist, laat staan weerlegt.

Het gegeven dat de verzoekende partij sinds augustus 2014 bij de Nederlandse referentiepersoon woont, kan een begin van bewijs vormen dat de verzoekende partij in België ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Evenwel is dit element op zich onvoldoende en dient men te kijken naar het geheel van de bewijsmiddelen die door de verzoekende partij ingediend werden. De voorwaarden van het ten laste zijn dienen immers op een actieve wijze te worden aangetoond, en kunnen niet impliciet worden afgeleid uit het enkele feit dat de verzoekende partij bij de referentiepersoon woont. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gesteld dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse referentiepersoon en dat zij daarom niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij tevens een grief ontwikkelt ten opzichte van het tweede motief in de bestreden weigeringsbeslissing, namelijk het motief dat handelt over de bestaansmiddelen van de Nederlandse referentiepersoon, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich richt op een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de voorgehouden schendingen van de hoorplicht en van de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.4. De verzoekende partij roept een schending in van de rechten van de verdediging. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen

worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land». Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Verzoekster merkt op dat het art. 74/13 Vw. onder meer tot doel heeft verweerder te verplichten alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen na te gaan of er geen sprake is van bestaand gezinsleven in hoofde van verzoekster en of dit gezinsleven geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel gelet op de hogere rechtsnormen waaronder het art. 8 E.V.R.M. Ook het art. 7, eerste lid Vw, waarop verweerder zijn beslissing steunt, verwijst naar de “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, wat inhoudt dat verweerder alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen rekening dient te houden met het art. 8 E.V.R.M., en dus met het gezinsleven van verzoekster in België.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België, meer bepaald met de samenwoning van verzoekster met haar Belgische zoon te (...). Dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht iuncto art. 74/13 Vw. heeft geschonden door bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer geen rekening te houden met verzoeksters gezinsleven met haar Belgische zoon in België. Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet kan voorhouden als zou het hoorrecht geschonden zijn.

Zij diende immers d.d. 14 maart 2016 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Het stond haar vrij om in het kader van die aanvraag aan verwerende partij alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Zij werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87)

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). RvV 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verzoekster maakt overigens niet duidelijk wat zij graag had willen kenbaar maken aan verwerende partij, waarvan verwerende partij niet op de hoogte zou zijn geweest en dat van invloed zou zijn op de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog als zou haar hoorrecht geschonden zijn omdat zij “diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en familielevens in België, haar leeftijd en gezondheidstoestand.”

Het hoorrecht houdt geenszins de verplichting in voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de vaststelling van een illegaal verblijf, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer verzoekster zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoekster die een algemeen en vaag betoog voert omtrent miskenning van haar hoorrecht, slaagt er niet in aan te tonen dat dit recht zou zijn geschonden.

Voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel geenszins een motiveringsplicht inhoudt.

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou dit artikel geschonden zijn, nu geenszins wordt gemotiveerd waarom er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en economische situatie.

De aanvraag werd door verzoekster ingediend als bloedverwante in de opgaande lijn. Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoeksters voorgehouden familiale situatie in België.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is om verzoekster ten laste te nemen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zij de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het afleveren van het bestreden bevel rekening diende te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins motiveert waarom zij geen rekening houdt met het gezinsleven van de verzoekende partij en dat er in *casu* geen enkele afweging inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekende partij naar de familieband tussen haar en haar Nederlandse zoon, die meerderjarig is en bij wie zij sedert 2015 inwoont. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen toont de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar Nederlandse zoon. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

De Raad wijst voorts op wat gesteld wordt in het bestreden bevel: *“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft haar hele leven in Indië gewoond, de afhankelijkheid van betrokkene tegenover haar gezinslid in België wordt betwist, vandaar dat redelijkerwijze kan gesteld worden dat zij kan terugkeren naar het land van herkomst/origine om haar leven daar terug op te pikken.”*

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt in het kader van het gezinsleven van de verzoekende partij en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat na om in het verzoekschrift verder in te gaan op deze motieven en betwist, noch weerlegt deze motieven.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekende partij *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, zij houdt slechts voor dat zij bij haar zoon inwoont. Zij zet niet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met haar zoon in haar land van herkomst te vestigen. Zij licht evenmin toe waarom zij - die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd - meent dat haar private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM blijkt evenwel niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.1. De verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en naar artikel 41 van het Handvest om te stellen dat zij gehoord diende te worden voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, alsook voor het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden weigeringsbeslissing een beslissing is waarbij het verblijfsrecht dat de verzoekende partij heeft aangevraagd op 14 maart 2016 geweigerd wordt. De Raad benadrukt dat het aan de vreemdeling, die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken, toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. De verzoekende partij gaf bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving aan dat zij ten laste is van haar Nederlandse zoon. Bij haar aanvraag van 14 maart 2016 wordt er duidelijk gesteld dat de verzoekende partij reeds meerdere bewijsstukken heeft neergelegd, alsook haar paspoort. De verzoekende partij heeft dus wel degelijk de kans gekregen om alle documenten die zij nuttig achtte voor haar procedure over te leggen. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke gegevens of stukken zij dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing kan leiden.

Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet betwist dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, van toepassing is. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, §

33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat heeft het vervullen van de hoorplicht maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, kortom informatie die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing, kan afhouden. De verzoekende partij beperkt haar kritiek echter tot het louter theoretisch aanvoeren van een schending van de hoorplicht, zonder enigszins te verduidelijken welke elementen aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. De Raad moet bijgevolg vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat het niet daadwerkelijk horen haar de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op de hoorplicht, is ongegrond.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.3.3. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.4. De verzoekende partij roept een schending in van de rechten van de verdediging. De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de bestreden weigeringsbeslissing, noch ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS